

mélységek, s a köznapiságok, a realitások észrevétlenül eleven misztikummá transzformálódnak.

Szépen fogalmazza meg Szotyory László festészetének lényegi konzekvenciáit, korba ágyazottságát a műcsarnoki kiállítás katalógusának bevezető tanulmányában Horváth Éva Mónika kurátor: „...A vágyvezérelt világ az ósi analógiák mellett a jelenkort is egyre erőteljesebben uralja. A sóvárgás, a rítus, a vágyakozás átszövik és stimulálják fogyasztói mindennapjainkat. Szotyory festés közben az örökké éhes hiányérzetünk nyomában ébredő kielégíthetlenségről, a folytonos vágyódásról és közvetlen következményéről: a féktelen fogyasztásról mond le. Arról, ami nem más, mint a fenntarthatatlanságok összes boldogtalansága, az általunk működtetett óriási pazarlás, hiábavalóság. Vásznain korántsem a cselekvésképtelen melankólia van jelen. Sőt, mindezeket figyelembe véve, festészte egy derús, és talán boldogabb jövő felé irányuló lendületként is működik.” Talán remélhető, hogy Szotyory László a XX. századi magyar piktúra figuratív, misztikus sugallatú tradícióit továbbvivő, a félelmetes szépségek ígézetében megszülető festészetének elementáris lendületét nem oltják ki az ún. valóság és a művészet egyre fokozódó jelenkori válságjelenségei.

Wehner Tibor

Simek Valéria

Keresztöltés

Foltozom kudarcaimat, a
szál menti hasadásokat.
Az időt összevarrom,
az idő emlékezni tanít,
melyben áttetsző anyag
vagyok. Erős cérnát használlok,
kimérem a távolságokat.
Fércelek, tisztázom magamban
a múltat, pontosan, egy szálat
sem elhagyva. Hallgatok, a
gép kattog, ujjam a tű alá
igazít. Most keresztöltés,
szívem megnyílik simogatásodra.